

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **doc. I. F., CSc.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Buriánkem, advokátem, se sídlem Ovčí Hájek 219/16, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2010, čj. KrÚ 42595/2010/ODSHI/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 2. 3. 2011, čj. 52 A 47/2010 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 5. 2010, čj. OSA/P-1208/09-D/48, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“). Toho se měl dopustit tím, že dne 10. 7. 2009 jel v ulici Langrova v obci Lázně Bohdaneč rychlostí 65 km/h, čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 12 km/h (po

odečtení tolerance). Za uvedené jednání mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný zamítl odvolání v záhlaví cit. rozhodnutím.
[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u krajského soudu žalobou. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud nejdříve posuzoval otázku zákonnosti měření rychlosti městskou policií v daném úseku. Vycházel především z § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), a dále z rozsáhle citovaných pasáží odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Podle názoru krajského soudu ze spisu vyplývá, že schválený úsek měření začíná vždy 100 metrů za dopravní značkou označující začátek obce. Žalobce do obce přijížděl ze směru od Pardubic. Přenosná dopravní značka „MĚŘENÍ RYCHLOSTI" byla dle přiložených fotografií založených ve spisu umístěna ve směru jízdy žalobce, a to ve středu obce, tedy rozhodně 100 metrů od dopravní značky označující začátek obce v příslušném směru. Vzdálenost 100 metrů musí být v souladu s vyjádřením Policie ČR dodržena pouze od dopravní značky označující začátek obce, nikoliv však i její konec, jak se domníval žalobce. Krajský soud tedy uzavřel, že měřený úsek byl řádně označen příslušnými dopravními značkami a v souladu s cit. § 79a zákona o silničním provozu. Výše uvedený závěr krajský soud taktéž opírá o sdělení Policie ČR ze dne 1. 2. 2011, kterým byl proveden důkaz u soudu v rámci ústního jednání.

[3] V souvislosti s tímto žalobním bodem krajský soud dále posuzoval, zda byla rychlost vozidel měřena právě v takto označeném úseku. Žalobce zde namítal, že povolení Policie ČR k měření rychlosti neumožňovalo městské policii měřit rychlost ve vzdálenosti vždy 100 metrů od značky začátek obce, kterážto zároveň označuje konec obce, přesto byla dopravní značka „KONEC MEŘENÍ RYCHLOSTI" umístěna až v úrovni značky „KONEC OBCE" a stanoviště hlídky městské policie 10 metrů před touto značkou směrem dovnitř obce. K tomu krajský soud uvedl, že ve vztahu k této otázce není podstatné, kde byl umístěn radar. Podstatné je určení místa, ve kterém se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku změření jeho rychlosti. Je evidentní, že rychlost vozidla byla měřena v rámci povoleného úseku měření.

[4] Tyto závěry dle krajského soudu nemohly zpochybnit ani výsledky místního šetření, v rámci kterého byla předmětná vzdálenost mezi stanovištěm hlídky a vozidlem žalobce přeměřena ocelovým pásmem a při té příležitosti naměřena vzdálenost 80 m. Městská policie totiž při přeměřování tuto vzdálenost pouze odhadovala z pořízené fotografie, která navíc jako taková zkresluje. Krajský soud při tom vyslovil názor, že aby mohl být potvrzen výsledek měření zmíněné vzdálenosti, musely by být zcela nepochybným způsobem identifikovány údaje pro zmíněné měření, tj. pozice vozidla v okamžiku jeho změření; to však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze a údaj o vzdálenosti vyplývající z místního šetření tak nelze považovat za relevantní zjištění. Krajský soud proto neshledal postup žalovaného za nezákonný a konstatoval, že oba správní orgány postupovaly správně, pokud vycházely pouze z údaje naměřeného měřícím zařízením; tím spíše, pokud bylo zařízení kalibrováno a platně ověřeno.

[5] Jde-li o námitky týkající se samotného měřícího zařízení, krajský soud uvedl, že tyto námitky žalobce jsou pouze spekulativní, nepodložené konkrétními argumenty.

Pochybnost žalobce o výrobním čísle použitého měřícího zařízení na ověřovacím listu Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) dle soudu vyvrátil již správní orgán I. stupně. Ten tvrdil, že číslo měřícího zařízení (022/04), jehož kalibrace byla platná do 3. 9. 2009, je totožné s číslem měřícího zařízení uvedeném na fotografickém záznamu o měření rychlosti ze dne 10. 7. 2009. Správní orgán I. stupně ve správním řízení dále ze sdělení Městské policie Lázně Bohdaneč ze dne 1. 4. 2010 zjistil, že v roce 2009 používala pouze jeden silniční rychloměr, a to rychloměr výše uvedeného výrobního čísla. Žalobcovu spekulaci vyvracejí i další podklady ve spisu, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel (kopie potvrzení o absolvování školení operátora laserového měřiče rychlosti ProLaser II. vydané oběma strážníkům, kteří byli v posuzovaném případě na stanovišti, dále výpis z obchodního rejstříku vztahující se ke společnosti, která potvrzení o školení strážníkům vydala, a videozáznam zachycující zastavení vozidla žalobce). Z předložených podkladů *„jednoznačně vyplývá, že měřící zařízení ‚nepatřilo nějaké soukromé firmě‘, jak hypoteticky uvedl žalobce v žalobě, ale jednalo se o majetek Městské policie Lázně Bohdaneč.*“

[6] V souvislosti s hodnocením důkazů žalovaným se krajský soud vyjádřil také k námitce žalobce, že v přestupkovém řízení nebyl proveden důkaz výslechem jím navrženého svědka - řidiče, který jel v předmětné době ve stejném směru za žalobcem. Tento důkaz by totiž byl nadbytečný.

[7] Tvrzení žalobce o tom, že městská policie dává větší přednost naplnění obecní pokladny před právní jistotou spořádaných občanů, shledal krajský soud jako nedůvodný žalobní bod a vyhodnotil jako pouhou, ničím nepodloženou spekulaci. Žalobci pro úplnost připomněl, že zákaz překročení maximální povolené rychlosti v obci platí i na konci obce a neumožňuje řidiči jej porušit ani pouhý metr před dopravní značkou označující konec obce. Ze všech výše uvedených důvodů tak krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se neztotožnil se závěry krajského soudu v rozsudku a podal proti němu kasační stížnost.

[9] Kasační námitky stěžovatele v podstatě kopírují obsah žalobních bodů. Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě tvrdí, že dle údajů na tachometru a dle navigace jel v předmětné době v obci Lázně Bohdaneč rychlostí 40 až 50 km/hod. V této souvislosti proto napadá nesprávné hodnocení důkazů provedených ve správním řízení žalovaným a následně krajským soudem, zejména odmítnutí vyhodnotit rozdílný údaj o vzdálenosti mezi stanovištěm hlídky a vozidlem stěžovatele naměřený v rámci místního šetření. Stěžovatel k tomu dodává, že určováním polohy z fotografií se zabývá vědní disciplína, tzv. fotogrammetrie, a v případě pochybností o správnosti důkazu mohl být tento proveden znovu. Stěžovatel rovněž opakovaně zpochybňuje identitu radaru.

[10] Další námitkou se stěžovatel snaží zpochybnit svědectví strážníka, který v předmětné době prováděl měření rychlosti. Stěžovatel tvrdí, že strážník je na vybírání pokut přímo zainteresován, neboť tyto příjmy jdou do rozpočtu obce. S tím souvisí i

poslední námitka stěžovatele, kterou namítá, že návrh na výslech svědka - řidiče, který jel za stěžovatelem a který mohl vypovídat ve prospěch stěžovatele - byl ve správním řízení odmítnut s odůvodněním, že by šlo o důkaz nadbytečný. Stěžovatel takové jednání považuje za porušení zásady vyhledávání důkazů i ve prospěch obviněného, zvlášť v situaci, kdy byly ostatní důkazy svědčící ve prospěch stěžovatele odmítnuté jako nepřesné.

[11] V této souvislosti stěžovatel také upozornil na projednávání novely zákona o silničním provozu v Parlamentu ČR v roce 2008, ze kterého vyplynula vůle, že pokud bude obecní policie měřit rychlost, bude povinna prokázat, že dané místo bylo předem schváleno Policií ČR, v opačném případě půjde o nezákonný důkaz nepoužitelný ve správním řízení. Stěžovatel rovněž odkazuje na diskusi, která na toto téma proběhla v Senátě ČR, a to v souvislosti s nežádoucím měřením rychlosti městskou policií na přehledných úsecích na konci obce.

[12] Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 4. 2011 pouze stručně uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tam uvedených, přičemž kromě obecných náležitostí podání musí být v kasační stížnosti též uvedeno, z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá. Stěžovatel žádný z výše popsaných důvodů kasační stížnosti formálně pod důvody podle § 103 s. ř. s. nepodřadil. Pokud jsou nicméně ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí (viz rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou publikována na www.nssoud.cz).

[15] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] V daném případě nastal mezi účastníky řízení spor o to, zda na základě důkazů provedených v průběhu řízení před správními orgány byl skutkový stav zjištěn natolik spolehlivě a dostatečně, že bylo možno uznat žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích, ve znění do 31. 7. 2011. Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil otázku zákonnosti měření, resp. povolení městské policie

v daném úseku měřit [**III.A.1.**; kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel napadá i samotné měřící zařízení (radar), kterým bylo měření prováděno. Zde zpochybňuje otázku identity tohoto radaru a správnost jeho údajů [**III.A.2.;** § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Následně se kasační soud rovněž zabýval důkazní hodnotou svědecké výpovědi svědka, kterým byl strážník městské policie. Tu stěžovatel zpochybnil tvrzením, že jelikož jsou příjmy z pokut vybraných městskou policií přímým příjmem obce, je i městský strážník na jejich vybírání přímo zainteresován [**III.B.;** kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Konečně zdejší soud posoudil zákonnost důvodů, pro něž správní orgány neprovedly výslech stěžovatelem navrženého svědka [**III.C.;** kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

III.A.
K otázce zákonnosti měření rychlosti městskou policií v daném úseku

III.A.1.
Vymezení úseku měření a povolení k měření

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně zpochybňuje zákonnost důkazu o překročení rychlosti jízdy. Městská policie Lázně Bohdaneč podle něj měřila rychlost mimo úsek určený povolením k měření rychlosti vydaným Policií České republiky.
[19] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[20] Ustanovení § 2 písm. d) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v platném znění, stanoví, že „[o]*becní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona se podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.*“

[21] Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v znění platném v roce 2009, pak v § 86 písm. d) bod 2 svěřoval obecní policii pravomoc projednávat vybrané skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v blokovém řízení včetně těch, které byly spáchané porušením pravidel o překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

[22] Podle § 79a zákona o silničním provozu, platného od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011, mohla obecní policie *měřit rychlost výhradně v úseku určeném* [Policií České republiky], *jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI*. Měření tedy bylo zákonné jen tehdy, pokud měla Městská policie Lázně Bohdaneč platné povolení k měření rychlosti v daném úseku a pokud byl takto povolený úsek v terénu řádně označen. Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil jen naplnění podmínky prvé. Při posouzení skutkových otázek vycházel Nejvyšší správní soud ze správního spisu.

[23] Přípisem ze dne 2. 1. 2009 (čl. 26) požádala Městská policie Lázně Bohdaneč Policii ČR o povolení měření rychlosti v 6 úsecích v obci Lázně Bohdaneč. V předmětné žádosti

přesně popsala navrhované úseky měření vymezením konkrétních ulic. K úseku č. 1, který je v dané věci předmětem sporu, dále uvedla, že povolení k měření požaduje v obou směrech silničního provozu s tím, že měření bude prováděno vždy až 100 metrů za značkou začátek obce. Na přiložené mapce jsou šipkami znázorněna místa, ve kterých je umístěna značka začátek obce, a dále tlustou čarou vyznačeny předmětné úseky měření. Z takto vyobrazené mapky vyplývá, že úsek měření začíná vždy až za značkou začátek obce. Policie ČR schválila žádost o povolení měření rychlosti v úseku č. 1 v odpovědi z 19. 1. 2009 (čl. 29). V úseku č. 1, o který v nyní posuzované věci jde, se tak stalo bez výhrad či jiných úprav, a to na rozdíl např. od úseku č. 6 anebo č. 4, kde upravila časové rozmezí povoleného měření. Městská policie pak v rámci schváleného úseku přesně a zřetelně označila počátek a konec měření. Stanoviště hlídky bylo umístěno 10 metrů před koncem měřeného úseku a současně 10 metrů před koncem obce. Strážníci měřili rychlost vozidel směrem dovnitř obce.

[24] Pokud jde o oněch sporných 100 metrů od značky začátek obce, ze žádosti i z mapky jasně vyplývá, že městská policie žádala o takové omezení pouze ve vztahu k začátku obce. Je sice pravdou to, co uvádí stěžovatel, že začátek obce je vždy současně koncem obce. Toto tvrzení však platí pouze v souvislosti s vymezením geografických hranic obce, z pohledu zákona o silničním provozu však nikoliv. Vozidlo může v jednom směru dopravní značku začátek obce, resp. „OBEC“ [tak, jak zní oficiální název dopravní značky IS 12a ve smyslu Přílohy 3, bod 5 písm. b) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích] minout pouze jednou, a to na vjezdu do obce. To samé pak platí i pro dopravní značku „KONEC OBCE“ [dopravní značka IS 12b podle Přílohy 3, bod 5 písm. b) téže vyhlášky]. V daném případě je nepochybné, že stometrové omezení měření rychlosti za začátkem obce se vztahovalo jen k dopravní značce označující začátek obce, resp. „OBEC“. Takovéto vymezení a současně sebeomezení ze strany městské policie dávalo rovněž rozumný smysl: městská policie neměla volit z hlediska výběru pokut nejpohodlnější pozici bezprostředně za značkou začátek obce (srov. k tomuto účelu též sdělení Policie České republiky na čl. 50 soudního spisu).

[25] Právě uvedený závěr, v němž se zdejší soud shoduje s názorem krajského soudu, je navíc v souladu též se stanoviskem samotné Policie České republiky, která žádost Městské policie Lázně Bohdaneč schválila. To jednoznačně vyplývá ze sdělení Policie České republiky ze dne 1. 2. 2011 (čl. 50 soudního spisu), které si krajský soud vyžádal a kterým byl proveden důkaz u krajského soudu v rámci ústního jednání.

[26] Nejvyšší správní soud ze správního spisu dále ověřil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti. Ve správním spisu jsou založeny fotografie pořízené městskou policií, které dokumentují ke dni 10. 7. 2009 umístění dopravních značek označujících měřený úsek v obci. Ze zmíněných fotografií vyplývá, že ve směru jízdy stěžovatele byla dopravní značka „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“ [dopravní značka IP 31a ve smyslu Přílohy 3, bod 5 písm. a) vyhlášky č. 30/2001 Sb.] umístěna uvnitř obce, zatímco dopravní značka „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“ [dopravní značka IP 31b ve smyslu Přílohy 3, bod 5 písm. a) téže vyhlášky] byla umístěna ve stejné úrovni jako dopravní značka „KONEC

OBCE“. S ohledem na shora uvedené se měření odehrálo v úseku povoleném Policií České republiky. Městská policie Lázně Bohdaneč dne 10. 7. 2009 kontrolovala v určitých úsecích dodržení maximální dovolené rychlosti v obci přenosným radarem. Ze správního spisu vyplývá, že v čase cca. 15.40 hod projížděl jedním z měřených úseků - ulicí Langrovou - stěžovatel, kterému byla městskou policií naměřena rychlost 65 km/h. Poté byl městskou policií zastaven a bylo s ním sepsáno oznámení o podezření z přestupku (čl. 1 správního spisu).

[27] Pochybnost o zákonnosti měření rychlosti proto není dána.

III.A.2.
Měřící zařízení (radar)

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž opakovaně zpochybňuje, jakým zařízením byla vlastně jeho rychlost naměřena. Ověřovací list pro dané zařízení (dále též „rychloměr“, „měřící zařízení“ či „radar“) byl vystaven pro soukromou společnost LAVET, s. r. o., nikoliv pro obec Lázně Bohdaneč či její městskou policii. Ověřovací list opakovaně zpochybňuje i ve vztahu k výrobnímu číslu zařízení. To dle jeho názoru neodpovídá výrobnímu číslu uvedenému na fotografickém záznamu o přestupku, jenž byl podkladem pro rozhodnutí o spáchání přestupku.

[29] Při posuzování kasačních námitek týkajících se měřícího zařízení („radaru“) je potřeba vycházet ze zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v znění platném v roce 2009. Účelem cit. zákona je dle § 1 úprava práv a povinností fyzických osob, které jsou podnikateli, a právnických osob (dále jen „subjekty“) a orgánů státní správy, a to v rozsahu potřebném k zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření.

[30] Subjekty, které vyrábějí nebo opravují stanovená měřidla, popřípadě provádějí jejich montáž, jsou povinny podat žádost o registraci Českému metrologickému institutu (dále jen „ČMI“, § 19 zákona o metrologii). Stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování (mezi nimi jsou pod položkou 2.2.1 i silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu – viz příloha k vyhlášce č. 345/2002 Sb.). Před uvedením stanovených měřidel do oběhu má jejich výrobce a po provedení opravy těchto měřidel opravce povinnost zajistit jejich prvotní ověření (§ 10 odst. 1 citovaného zákona o metrologii).

[31] Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. ČMI je oprávněn zjišťovat u uživatelů plnění povinností předkládat stanovená měřidla k ověření. Zjistí-li, že je používáno stanovené měřidlo bez platného ověření, měřidlo zaplombuje nebo zruší úřední značku (§ 11 odst. 2 zákona o metrologii). Ověřené stanovené měřidlo opatří ČMI nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou (§ 9 odst. 1, 2). O schválení typu měřidla nebo o certifikaci referenčního materiálu se namísto správního rozhodnutí vydává certifikát, o ověření stanoveného měřidla se namísto správního rozhodnutí vydává ověřovací list nebo se měřidlo opatří

úřední značkou. Pokud na základě zkoušky nebyl vydán certifikát, ověřovací list nebo nebylo měřidlo opatřeno úřední značkou nebo nebylo vydáno osvědčení o metrologické kontrole hotově baleného zboží, vydá se o tom rozhodnutí o zamítnutí ve správním řízení (§ 24 odst. 1).

[32] V daném případě je výrobcem předmětného měřidla společnost LAVET, s. r. o. Z výše uvedeného vyplývá, že povinnost registrace měřícího zařízení u ČMI měla právě tato společnost. ČMI ověřil stanovené měřidlo a na základě zjištění vydal společnosti LAVET ověřovací list č. 8012-OL-7155/08 s platností do 3. 9. 2009 (čl. 6 správního spisu). Pokud tedy městská policie doložila ověřovací list, na kterém je jako zákazník uvedena právě společnost LAVET, není argument stěžovatele s ohledem na výše uvedenou zákonnou úpravu způsobilý platnost tohoto ověřovacího listu žádným způsobem zpochybnit.

[33] Pokud jde o námitku stěžovatele, že výrobní číslo radaru se neshoduje s číslem uvedeným na fotografickém záznamu o měření rychlosti, správní orgán I. stupně přípisem ze dne 22. 3. 2010 (čl. 34) požádal městskou policii o vyjádření k otázce, jakým počtem měřících zařízení disponuje a kterými z nich je prováděno měření. Městská policie odpověděla dopisem ze dne 1. 4. 2010. Dle tohoto vyjádření disponovala v roce 2009 policie pouze jedním silničním rychloměrem, s výrobním číslem 022/04. Tento rychloměr je v majetku Městské policie Lázně Bohdaneč. Dále podotkla, že žádný předpis ani nestanoví, že měření musí být prováděno přístrojem, který je v majetku městské policie. Z vyjádření dále vyplývá, že údaje uvedené na protokolu v levém rámečku pod fotografií jsou přiřazovány přesně specifikovaným softwarem, který zpracovává data výhradně z rychloměru ProLaser PL-DOK I. (předmětný rychloměr). Údaje jsou zobrazovány automaticky a obsluha nemá možnost do nich jakkoliv zasahovat nebo je pozměňovat. Ze spisu dále vyplývá, že jakkoliv číslo radaru není součástí titulku snímku v typovém schválení úředního měřidla, tedy ve formátu 022/04, tato informace se na snímku zobrazuje, a to v ovládacím softwaru, z kterého je přenášena do tiskové soustavy protokolu o dopravním přestupku. Na barevném snímku nazvaném „oznámení podezření ze spáchání přestupku - dokumentace“ je číslo radaru uvedeno jako „22“ (čl. 2 správního spisu). Ani tento údaj nemá dle vyjádření městské policie obsluha možnost změnit; je totiž softwarově předdefinovaný a nahraný do řídícího počítače před ověřením měřidla ČMI. Zde městská policie citovala výrobce radaru, společnost LAVET (viz odpověď městské policie, čl. 38).

[34] Nejvyšší správní soud má za to, že údajný rozpor označení radaru na jedné straně jako „022/04“, a na straně druhé jako „22“, ve skutečnosti žádným rozporem není. Je realitou současného světa, který je již z valné míry ovládán nejrůznějšími elektronickými systémy, že tyto systémy produkují často ničím neopodstatněné rozdíly a výstupy. V každém případě důkaz snímkem stěžovatelova vozidla nemůže padnout jen proto, že daný software označil radar číslem 22, zatímco dle stěžovatele to mělo být plným označením radaru 022/04. To platí tím spíše, že Městská policie Lázně Bohdaneč v dané době žádným jiným radarem nedisponovala.

[35] Konečně, stěžovatel zpochybnil přesnost měření vzdálenosti tím, že poukázal na rozpor mezi vzdáleností uvedenou na fotografickém záznamu o přestupku a vzdáleností přeměřenou v rámci místního šetření.

[36] V tomto bodě se zdejší soud rovněž plně shoduje se závěrem žalovaného a krajského soudu. Pro věc je klíčové to, co uvádí krajský soud, totiž že důkaz o rychlosti stěžovatele byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5). O tom, že oba strážníci, kteří v den stěžovatelova přestupku radar obsluhovali, byli v jeho užívání zaškoleni, není žádného sporu (srov. čl. 30 a 31 správního spisu).

[37] Stěžovatel, který zpochybnil výsledek měření s odkazem na údaje poskytnuté mu vlastním vozidlem, si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u *měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku*). Stěžovatel však nic takového neučinil a namísto toho volil cestu jinou. Snažil se totiž zpochybnit údaj o vzdálenosti jeho vozidla od radaru místním ohledáním. V jeho logice pokud takto bude prokázána „vadnost“ radaru, bude zpochybněna správnost měření jako takového. Poté, co v rámci místního ohledání vyšel údaj o několik desítek metrů odlišný, z toho stěžovatel opakovaně v řízení před žalovaným, krajským soudem, a nyní i před Nejvyšším správním soudem, vyvozuje závěr o nesprávnosti měření. Takovýto jeho postup je však zjevně absurdní.

[38] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že aby mohl být potvrzen výsledek měření zmíněné vzdálenosti, musely by být zcela nepochybným způsobem identifikovány údaje pro zmíněné měření, tj. pozice vozidla v okamžiku měření jeho rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze a údaj o vzdálenosti vyplývající z místního šetření tak nelze považovat za relevantní zjištění. Stěžovatel má nesporně pravdu, že určit přesnou polohu vozidla na základě fotografie z okamžiku přestupku je náročný úkol, který by ideálně vyžadoval experta. Z toho však neplyne, že tento důkaz musel být v dané věci vůbec prováděn, resp. že v případě pochybností o správnosti důkazu měl být tento důkaz proveden znovu. Za situace, kdy stěžovateli právní předpisy nabízely možnost ověřit přímo sporný radar, nebylo žádného důvodu, aby totéž, tedy zpochybnění správnosti měření, prokazoval stěžovatel způsobem mnohem komplikovanějším a nadmíru nejistým.

[39] Celý komplex námitek zpochybňujících radar, jeho identitu a zákonem předvídané vlastnosti proto není důvodný.

III.B.
Důkazní hodnota svědecké výpovědi strážníka městské policie

[40] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud ani žalovaný nevyhodnotili náležitě důkazní výpověď vyslýchaného strážníka. V konfrontaci svědectví strážníka a stěžovatele ohledně rychlosti v okamžiku měření neměla být bez dalšího dána přednost výpovědi strážníka. Příjmy z pokut přitom plynou přímo do rozpočtu obce, což zpochybňuje nestrannost zasahujících strážníků.

[41] Dle Nejvyššího správního soudu stěžovatel právě uvedeným tvrzením celou věc dezinterpretuje. Proti sobě nestojí jen výpověď strážníka na jedné straně a výpověď stěžovatele na straně druhé. Klíčovým důkazem, který je obsažen ve spisu a jehož zákonnost se nepodařilo stěžovateli zpochybnit, je snímek z radaru. Výpověď svědka D. D., strážníka Městské policie Lázně Bohdaneč, je k tomuto zcela klíčovému důkazu jen doplňková, vysvětlující některé aspekty celé věci, zejména kdo rychlost vozidla stěžovatele měřil, kolik radarů v roce 2009 vlastnila městská policie. Výslech rovněž prokázal způsobilost strážníka v ovládání radaru. Důkazy ve věci provedené navíc jasně ukazují, že strážník městské policie nebyl s to radarem jakkoliv manipulovat v neprospěch stěžovatele.

[42] Při posouzení a hodnocení výpovědí strážníků obecní policie nebo policistů je potřeba vycházet z konstantní judikatury zdejšího soudu. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007 - 114, zdejší soud uvedl, že „[k] *osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 – 42). Citovaná judikatura vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé.

[43] Stěžovatel se nicméně opakovaně snaží zpochybnit svědeckou výpověď strážníka tvrzením, že je přímo zainteresován na tom, aby městská policie trestala přestupky, neboť udělené pokuty jsou příjmem rozpočtu obce. Uvedené tvrzení však nikterak ve vztahu k vyslechnutému strážníkovi nepodložil ani ničím nespecifikoval. Navíc, uvedená námitka je formulovaná obecně a dle její vnitřní logiky by tomu tak bylo v každém jednotlivém případě vybírání pokut obecní policií. Takovýto výklad nelze přijmout, neboť zajišťovat bezpečnost a plynulost silničního provozu je ze zákona oprávněna též obecní policie, a to za současného splnění příslušných zákonných podmínek. Ty v daném případě splněny byly.

[44] Pro pořádek nutno podotknout, že uvedená premisa o zásadní hodnověrnosti policisty nebo strážníka bude zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči, naprosto ničím neodůvodněnou a nanejvýš rozsáhlou a důkladnou kontrolou řidiče poté, co ten odmítne vyřídit přestupek v blokovém řízení, atp. (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 – 67).

[45] Ani tato námitka tedy není důvodná.

III.C.
Neprovedení výslechu dalšího navrženého svědka

[46] Stěžovatel konečně zpochybňuje postup správního orgánu I. stupně, který odmítl provést výslech svědkem – řidičem vozidla jedoucího v době měření za stěžovatelovým vozidlem. Správní orgán I. stupně takový důkaz odmítl provést s odůvodněním, že by byl nadbytečný, neboť ve spisu jsou založeny dostatečné důkazy svědčící o spáchání přestupku (fotografie pořízená měřícím zařízením a protokol o výslechu svědka – strážníka D. D.).
[47] Zákon o přestupcích blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Proto je nutno na základě § 51 zákona o přestupcích, který uvádí, že na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí předpisy o správním řízení, vyjít při posuzování těchto otázek primárně z ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., dále jen „správní řád“). Zde je v § 3 uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 As 44/2009 – 101).

[48] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku z 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS, uvedl, že je na správním orgánu, aby rozhodl o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků v jejich prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu musí být dostatečně odůvodněno a vysvětleno.

[49] Z uvedeného tedy plyne, že správní orgán není vždy automaticky povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takovéto důkazy nebudou provedeny. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně srozumitelně odůvodnil, proč svědecký výslech stěžovatelem navrženého svědka neprovedl. Skutková zjištění ohledně spáchání přestupku byla jednoznačná, stěžovatel neuváděl, jakým způsobem by výslech jím navrhovaného svědka měl naplnění skutkové podstaty přestupku zpochybnit, proto nebylo povinností správního orgánu výslech dalších svědků provést. Závěr o přestupkovém jednání stěžovatele jednoznačně vyplývá ze spisu. Není představitelné, co významného by mohl k věci uvést řidič vozidla

jedoucího za vozem stěžovatele; to ostatně stěžovatel nekonkretizoval ani v kasační stížnosti.

[50] Tato námitka je proto rovněž nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Soud přitom neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). V této souvislosti je vhodné podotknout, že jakkoliv stěžovatel opakovaně kritizuje postup správních orgánů, byly jejich kroky v této přestupkové věci ukázkovým příkladem bezchybného procesního postupu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak příkladem výborné právní argumentace, která by mohla sloužit za vzor i jiným orgánům veřejné moci.

[52] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu